

[Poul Møller.]

skæde for andre dele af erhvervslivet. Det er ligeegyldigt, om man gør det ved statsgaranterede obligationer, der skal sælges på obligationsmarkedet, eller man gør det ved at give statsgaranti til banklån. Alt sammen medfører, at man lægger sin hånd på en del af opsparingskapitalen.

Den dag pengerigeligheden aftager, vil de statsgaranterede lån have fortrinsret til skade for dem, der skal klare produktion og beskæftigelse uden statsgarantier. Forøger man disse garantier, vil det derfor ramme de investeringer, der gør mest gavn. Statsgarantierne kan således kun forsvares, hvor stærke samfundsmæssige hensyn taler derfor, og hvor det vil være umuligt ad normal vej at sikre finansiering.

Vi er derfor lidet trygge ved denne del af regeringens økonomiske politik. På et tidspunkt, hvor nationalbankdirektøren har erklæret, at ethvert rimeligt lånebehov kan tilfredsstilles ad de normale kanaler, forekommer det os rigtigt at afvikle og ikke udbygge, som man gør det i rigt mål, den offentlige udlåns- og garantilovgivning; det kan kun føre til nye eller øgede vanskeligheder for det private og produktive erhvervsliv. Helt selvmodsigende forekommer det os at være, at regeringen omgås med planer om at rationere den private kreditgivning — det fremgår af den højtærede handelsministers tale på Provinsbankforeningens årsmøde på Nyborg Strand — samtidig med at man her i tinget forcerer den offentlige udlåns- og garantilovgivning frem, som det er sket. En sådan linje kan kun forstås på den måde, at man ønsker, at staten skal beslaglægge en stadig større andel af den almindelige kapitaldannelse, og at prisen herfor skal betales gennem kreditrationering over for det private erhvervsliv.

I takt med den vækst, der har fundet sted i levestandarden også i vort land, er det naturligt at gennemføre ændrede betalingsregler for flere af de goder, det offentlige hidtil gratis har stillet til rådighed for befolkningen. Vi har på enkelte områder arbejdet herfor i det forløbne folketingsår. Jeg kan som eksempel herpå henvise til aftenskoleloven og til folkebiblioteksloven. Vi vil fortsætte denne linje, og vi vil ud fra samme synspunkt anse det for rigtigt nu

at tage visse sociale sikringsordninger op til revision. Vi bør nå dertil, at vort sygekassesystem bliver en forsikringsmæssig ordning, der hviler i sig selv, og hvortil alle får adgang, således at det offentlige kun skal påtage sig udgifter til dem, der er ramt af langvarig sygdom eller er særlig dårligt stillet økonomisk. Det forekommer os, at sygekassekommissionen kun gør meget langsomme fremskridt, og at den bevæger sig på kattepoter, så snart den nærmer sig de egentlige problemer.

Jeg vil også pege på, at arbejdsmarkedets forhold bør underkastes en reform. Det kan ikke være rimeligt, at vi fortsat bevæger os i et gammeldags, stift system, der ifølge arbejdsmarkedskommissionens beretning modvirker, at arbejdskraften sættes ind i produktivt arbejde med hele sin styrke. Dertil kræves ikke blot fuld beskæftigelse, men også at systemet er smidigt nok til at placere arbejdskraften, hvor dens nyttevirkning er størst. Tanken om etablering af industriforbund virker derfor særdeles sympatisk på os.

I denne forbindelse vil det også være naturligt at reformere arbejdsløshedsforsikringen, så den normale arbejdsløshedsrisiko inden for en faggruppe på forsikringsmæssig vis bæres af arbejdsmarkedets parter og staten kun er engageret, hvor og når der er tale om ekstraordinært stor eller langvarig ledighed.

Konklusionen heraf må være, at vi skal føre en politik, som giver private investeringer fortrin fremfor offentlige, som afvikler statens udlåns- og garantiforpligtelser, som pålægger dem, der vil nyde offentlige goder, at betale mere herfor end dem, der ikke gør brug af dem, og som standser offentlige udgiftsstigninger, og endelig en politik, der indebærer en reform af vore sociale sikringsordninger, så de i højere grad kommer til at hvile på forsikringsmæssig basis.

Til gengæld herfor kan vi føre en skattepolitik, der mindsker det offentliges indgreb i borgernes indkomst. Jeg kan i den forbindelse henvise til det forslag til en reform af den direkte skat til staten, som venstre og vi har fremsat, hvis formål er at øge den private opsparing og derigennem fremme den private investering, at stabilisere erhvervslivets omkostninger, at gøre det